

Pustá Rybná, 10.2.19, 5. po Zjevení Páně

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT V Boha, jehož slovo chválím, v Hospodina, jehož slovo chválím, v Boha doufám, nebojím se, co mi může udělat člověk? Bože, sliby tobě dané splním, přinesu ti oběť chvály, neboť jsi mě vysvobodil z jisté smrti. (Ž 56, 11-14a)

PÍSEŇ 209 o slunce spravednosti,

VSTUPNÍ MODLITBA

Chválíme tě a dobrořečíme ti, nebeský Otče, za to, že jsi nás přijal za své děti, ačkoliv jsme hříšní lidé, nakloněni zapomínat na tebe a žít podle zákona svého srdce. - Ty s námi máš trpělivost, ale my nemáme naději a trpělivost pro druhé. Víš to o nás, učinils s námi již tolikou špatnou zkušenost, a přece nás ponecháváš ve svém lidu. Zveš nás do shromáždění, abys tu byl s námi a my s tebou mohli mluvit, abys nás vedl, poučoval a proměňoval. Svěřil jsi nám slavnou službu: svědčit každému člověku o tvé dobrotě a vyhlašovat naději. Stojíme tu před tebou. Pohleď na nás i na dílo, které jsi nám uložil. Co nám povíš - ty, jehož nikdo nemůže oklamat, svatý Bůh, který jsi spojil bezmeznou lásku a nejvyšší spravedlnost v Kristově kříži! - Čekáme na tvé slovo, na moc tvého Ducha. Dej se nám, Pane, poznat ve svém pokoji a radosti. Amen.

I. ČTENÍ / Ž 37, 1-5

PÍSEŇ / 367 studně nepřevážená, 446 Moudrosti poklad,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši, zasel jsi dobrou setbu svého slova. Prosíme tě, aby vzešlo, rostlo a přineslo užitek pro tvé království. Také ta špatná setba vzhází, roste a zraje. Otravuje společenství tvého lidu a život všech lidí sobectvím, pomluvami a všemi jinými projevy nelásky. Ty jediný máš moc nad nepřitelem a jeho dílem v nás a ve světě. Prosíme, abychom si toho byli stále vědomi v bázni, pokoře a trpělivosti. Myslíme na ty, kdo musí ve svém povolání zacházet s něčím nedobrym, kdo se mu musí i velice přibližovat, vyhledávat je a stíhat je. Prosíme, stůj při nich; při bratřích a sestřích, kteří se starají o kázeň v církvi, při rodičích a vychovatelích dětí a mládeže, při těch, kdo jsou pověřeni, aby udržovali pořádek a bezpečnost, při těch, kdo pracují na soudech a ve věznicích. Dej, aby spravedlnost byla nesena duchem milosrdenství.

Dej, aby tvá církev proti tomu zlému bojovala zbraněmi Ducha a byla naplněna tvým pokojem až do zjevení tvého vítězství na posledním soudu.

Nes, milostivý a věrný Pane, ke svému i našemu nebeskému Otci tyto prosby, kterým jsi nás naučil: Otče náš, který jsi v nebesích...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Kol 3, 12-17

Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, čiňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.

POŽEHNÁNÍ

Nakonec, bratři: Žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi. (2Kor 13,11)

PÍSEŇ 485 Král věčný, 417 Zachovej nás

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Mt 13, 24-30

Milí přátelé v Kristu,

s královstvím nebeským je to, jako když. Království Boží je když. Ani co ani kdo ani jak, ale když. Se něco děje. Když jeden člověk zasel dobré semeno. Tím člověkem je míněn hospodář, jak se později ukáže neboli Hospodin Bůh a dobrým semenem pšenice neboli obilné stéblo, ze kterého později vyroste klas a může nastat žeň. Na počátku tak je něco dobrého, dobré semeno, dobrý úmysl, dobrá setba, až pak se to nějak zvrtné. A s královstvím nebeským je to podobné, zpočátku Ježíš jako by skoro nemluvil o ničem jiném, až přišla církev a výsledky jejího počínání vidíme dodnes.

Církev i svět jsou totiž složeny z lidí. A ti občas také spí. A není na tom nic špatného. Spát je úplně normální a přirozené a blaze každému, kdo spí klidně až do rána. Jen ten nepřítel nikdy nespí a přichází, když to nikdo nečeká. Ale jinak se chová úplně stejně jako hospodář. A jedná chytře, má to promyšlené i dobře rozmyšlené. A stejně jako hospodář rozsévá. Avšak plevel. To, co je nežádoucí, co škodí, co do pšenice rozhodně nepatří. Prý šlo o jilek mámivý, název už sám o sobě podezřelý. Plevel, jehož kořeny budou propleteny s kořeny pšenice, proto je nebude možné vytrvat, neboť by se s ním vyrvalo i to, co je dobré. Ani je nebude možné včas odhalit, neboť se ve svém počátečním stadiu až k nerozeznání podobá pšenici. Natolik

je nepřítel vychytralý. Rozdíl mezi ním a pšenicí bude zřetelný, až povyroste, a ještě ani potom se s ním nebude dát nic moc dělat. Obilí však jeho přítomnost přežije, jak se později ukáže. Není to tak, že by ji, tu pšenici měl ten plevel zadusit, ale sebrán a oddělen a svázán do otýpek ke spálení bude až po žni.

A stéblo rostlo, až vyrostlo, nasadilo na klas, jenže tu se ukázal i plevel. A všechny to hrozně překvapilo. Nepřítel, plevel, totiž jakmile dostane šanci vniknout, kam nemá a škodit, kde nemá, okamžitě se jí chopí, zvlášť, když všichni ostatní spí. A nedávají pozor, co se kolem nich děje. Zloba, závist, zášť, strach a svár a kdoví, co všechno může být tím nepřítelem a škodit našim životům, vztahům či jen společnému růstu ke slávě Boží. A lidé se tomu divili, diví a divit budou, kde se to tu vzalo, kdo vůbec zadal příčinu k tomu, aby to rostlo spolu s pšenicí, tím dobrým semenem, co hospodář původně zasel. A sluhové toho hospodáře jdou za ním. Jako by za to mohl on, respektive ptají se ho, co mezi tím dobrým dělá ten zlý, když tam původně mělo být jen to dobré.

Cožpak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Už od podobství o rozsévači víme, že tím semenem je Boží Slovo a hospodářem Hospodin, který ho rozsévá tak, aby se mohlo ujmout. A Boží Slovo je současně to dobré, co by i mezi námi mělo růst, mít dostatek vláhy i prostoru bez plevele, abychom z něj také něco měli.

Asi každý z nás touží po tom dobrém. Chceme, aby kolem nás bylo všechno dobré, dobrý den, večer i noc, dobré jídlo, pití i spánek, ale také dobří lidé, těch je potřeba asi jako soli. A když je toho dobrého pomálu, je nám z toho často smutno, rmoutíme se, až si i občas můžeme zoufat, kde že je to dobré, co by tu mělo být s námi, případně proč toho dobrého nemůže být víc, když bychom ho přece tak potřebovali. To dobré, co nám dnes už připadá tak samozřejmé, však nepřichází pro nic za nic. A možná, abychom si ho i všimli, je třeba je někdy trochu zaplevelit, nechat ho růst i s tím, co se nám nemusí líbit, abychom se pak po něm mohli i správně zeptat. Cožpak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Jak to, že na něm neroste jen to dobré? A kde se vzal ten plevel? A komu to vlastně celé vadí? Sluhům toho hospodáře nebo každému, kdo chce a touží jen po tom dobrém bez přidaných nehodnot. To udělal nepřítel, odpověděl jim na to hospodář. Já jsem zasel jen to dobré, a zapleveleno už to bylo někým jiným. Já za to v podstatě ani nemůžu, to udělal někdo jiný. A ne, že by ti sluhové šli a nepřítel potrestali, že jim kazí úrodu, na to je už koneckonců trochu pozdě, ale celkem správně se zeptají a co teď s tím? Máme jít a plevel vytrhat? Hospodář však řekne nikoli. A ví i proč to říká. Uvažuje prakticky. Plevel se podle všeho od pšenice mnoho nelišil. Takže ne, nechte to být, a nechte je spolu růst až do žně. Nechte to růst.

Na pozadí myšlenky růstu, se kterou přichází ten hospodář stojí dvě věci, dvě skutečnosti. Zaprvé teď už to jde mimo vás, teď už to bude na někom jiném, konkrétně na žencích. Teď už se o to nestarejte. A zadruhé, pšenice i plevel mohou a někdy i musí růst i pospolu, ač se nám to nemusí líbit. Ony se už snesou a stejně přijde čas, kdy budou odděleny a ta dobrá setba takříkajíc zachráněna a do stodoly shromážděna a ta špatná spálena. A není to žádný pokyn k pasivitě, spíš uznání toho, že není úplně vše v našich rukách, že je dobré, ba žádoucí nechat něco i na druhých, zde konkrétně žencích a jinak tom dobrém Pánovi, který i pro nás má to dobré, pšenici, kterou je potřeba uchovat. A sám v sobě nechat vzklíčit dobrou setbu pokory, věrnosti, spravedlnosti i milosrdenství.

A teď k té žni. V čas žně už rozhodně nebude problém jedno od druhého oddělit. A právě tehdy nastane ten pravý čas třídění, kdy bude nejen plevel oddělen od pšenice, ale i definitivně odstraněn, už bez negativního dopadu na dobrou setbu. To, co původně chtěli udělat služebníci teď a hned, musí počkat na žence, až přijde ten správný čas. Čas třídění a oddělení nejen plevele od pšenice, ale i toho špatného od toho dobrého.

Ale to už je na jiných, respektive na žencích. Pro ty jsou už instrukce dané a jasně připraveny. Sebrat nejprve plevel a svázat do otýpek ke spálení a pšenici shromáždit do mé stodoly. Není to nic,

co by se tajilo a je to tu celkem jasné. Pro to, co je neúčinné a co dokonce škodí, nebude v království nebeském místa. Všechno špatné a neúčinné bude odstraněno, z plevele nakonec nezbyde vůbec nic, bude zcela a definitivně zničen ohněm. Naproti tomu pšenice bude nakonec zachráněna, se svým místem u Pána, a ještě si jí užijeme.

A když se tak občas ptáme, kde se ten plevel vzal, kde se vzalo to, co je špatné a škodí naší pšenici a tomu dobrému, co bychom na svém poli chtěli mít vysazené, radí nám Ježíšovo podobenství zeptat se raději, kam směřuje. Kam míří vysázená pšenice, kam směřují naše vztahy s plevelem, naše lidství, společenství sboru, církve i celý svět. Do nebe nebo snad spolu s plevelem do pekelného ohně? Kam a k čemu jedno i druhé směřuje? Skončit jako odpad určený k spálení – nebo nést ovoce pro Boží království a být ve společenství s Pánem?

A k čemu nás vede náš Pán a nebeského království hospodář? Nedává nám rozkazy, které bychom museli slepě plnit, aniž bychom věděli proč. Jeho instrukce jsou stručné a přesné, ale vše je podloženo jasným vysvětlením. Vůči nepřátelům nevede ke hněvu a nenávisti, i když by to pro to měl svůj důvod, ale naopak aby se spolu všichni snesli a teprve pak budou odděleny. Zrno od plev a plevel od pšenice.

Jak tedy reagovat na to nedobré a špatné, co se v tomto čase děje a asi ještě stane? Žádný člověk (ani Boží služebník) se nemůže postavit nad dobrou a špatnou setbu, vzít soud do svých rukou a jednat jakoby předčasně. Než nastane ten správný čas. Jsou věci, které nám ani nesvěřuje, ale které zůstávají v jeho kompetenci. Zato nám dává naději, že dobrá setba nezajde, i když často bývá tísněna plevelem. On, náš Pán a Bůh o dění na svém poli moc dobře ví, má starost jen o tu dobrou setbu a jedná tak, aby se z ní nic neztratilo.

A jak je to s námi? Vyplet nebo nechat být?

Už tu byla řeč o Božím Slově, to je to dobré, co od Boha, když ne každý den, tak aspoň v neděli dostáváme, a to je současně i to, co by mělo růst a sílit, pokud možno bez nějakých škůdců. Jenže hospodář a s ním i Hospodin nám radí, když už jsme ve spánku dovolili nechat nasít do pšenice i plevel, ony se už spolu snesou, protože my bychom jim stejně ještě uškodili. Nechte je být a počkejte, až se bude sklízet. S královstvím nebeským je to tak, že ač se to někdy nezdá, snese obé, plevel ale i tu pšenici, důležité je, že zpočátku bylo zaseto to dobré. Semeno na jeho poli. Boží Slovo na tomto světě. Do každého z nás i bez našeho přičinění. Do celé církve, i když jsme spali. A co s ním uděláme, je už jen na nás.

PÍSEŇ / 442 pane, dnešek, 384 pomoz mi,